

LBBRIS

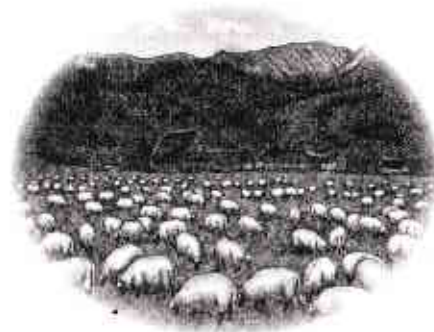
We know
books

Coordonatoare Corint Junior:
ROXANA DRAGNE

Mădălina Tanasă

CÔMOARA DIN MUNȚI

Ilustrații de Anastasia Preda

corint junior

Redactare: Andreea Florescu, Camelia Bădașcu

Tehnoredactare: Dan Crăciun

Prelucrare copertă: Dan Mihalache

Ilustrație copertă: Anastasia Preda

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin CORINT JUNIOR,
un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A,
București.
www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TANASĂ, MĂDĂLINA

Comoara din munți / Mădălina Tanasă ; il. de
Anastasia Preda. - București : Corint Junior, 2026
ISBN 978-630-361-386-4

I. Preda, Anastasia (il.)

821.135.1

PROLOG

E frig de crapă pietrele. Le simte cum îi pârâie sub picioarele care i-au înghețat cu totul în cizmele militarești, chiar dacă poartă și o pereche de ciorapi groși de lână. Merge atât de repede printre brazii înzăpeziți, încât cojocul de oaie pe care îl poartă se tot agață de crengi la fiecare câțiva pași.

Este urmărit, e sigur de asta. De dimineață se mai îndoia, dar acum e convins – sunt urme pe zăpadă care arată clar că cineva a luat-o când la deal, când la vale cu vreo două ore în urmă. La cât sunt de încrucișați pașii, sigur s-au învățit în cerc, fără să știe în ce direcție să o apuce. Păi cred și eu, nimeni nu știe pădurile mai bine ca el și ca... L-au trădat, cineva l-a trădat! Altfel nu

i-ar fi dat de urmă niciodată, cum nu i-au dat de atâția ani.

Ce bine a făcut că a ascuns ce-a avut mai de preț! Sigur n-o să găsească comoara niciodată! Ce mândru e! Îi merge mintea mai repede și decât picioarele astea care știu mai mult să alerge decât să meargă.

Dar nici să n-o găsească nimeni... Să aibă parte de ea cine-o merita-o! E musai să lase un semn undeva. Asta e! O hartă! Dar n-a mai făcut una în viața lui... el cu desenatul... mai greu. Dar trebuie să încerce! E ultima lui șansă.

Se ascunde într-un desiş. Dă jos din spinare cojocul. Cotrobăie într-un buzunar de la chimir¹ după un rest scurt dintr-un creion de tâmplărie, pe care-l foloseşte ca să facă semne pe copaci. Astăzi o să deseneze cu el o hartă pe dosul hainei. Nu o să iasă vreo operă de artă, dar cine-o vrea să-şi pună mintea la contribuţie să o descifreze înseamnă că şi merită să găsească ce-a ascuns el.

Se apucă bucuros de treabă.

Capitolul 1

Planuri de vacanță

— **N**u vreau să mă duc la munte nici în ruptul capului!

Cuvintele țâşnesc din gura lui Călin cu viteza luminii, nici nu are timp să le gândească.

— Nu vreau să stau cu tanti Angela, cu Dan, cu...

Începe să se bâlbâie, nu îi cunoaşte prea bine pe copiii despre care spune mama, şi numele fetei deja îi scapă.

Mama a început discuţia încă de aseară. A încercat să îl ia cu binişorul şi tot cu vorbă bună încearcă şi acum să îi explice:

¹ Brâu lat, cu buzunare (n. red.).

— Călin, știi că nu îți este ușor, nici mie nu îmi este, dar trebuie să plecăm! Nu e mult, sunt doar trei luni. Știi cât de repede trece vacanța de vară. Nu o ducem prea bine cu banii, așa că tata și cu mine am hotărât să plecăm. O să vezi, trece imediat. O să te simți foarte bine la Angela.

Călin nu vrea să înțeleagă. Nu vrea să accepte și cu asta, basta!

— Nu vreau să plecați fără mine!

Mai are puțin și bate din picior. Se abține cu greu, știe că nu are nicio șansă să o convingă dacă „se poartă ca un alintat”.

De ce vor dintr-odată să plece? Și tocmai în Italia!

Mama îi cumpăra mereu ce-și dorea, dar de la o vreme a început să îl refuze tot mai des când cere haine care „depășesc bugetul” sau adidași „din care mai are deja o pereche”. De ce nu pricepe că una e o pereche de Jordan-i 1 și alta, o pereche de Vans-și? Călin a tot încercat să îi explice, dar s-a lăsat păgubaș.

Ce se întâmplă cu părinții mei?

Ce-i drept, și tata și-a pierdut în ultimul timp mult din cheful de joacă. Zice că-l doare spatele.

Dacă nu mai poate merge la bowling sau cu bicicleta atât de des ca înainte, măcar să joace împreună un joc pe consolă, și tot ar fi mulțumit.

Călin a avut mereu o relație grozavă cu tata. Împreună la un meci pe stadion, împreună la tuns, împreună la un film 3D la multiplex. Nu îi spunea *nu* mai niciodată. Când plecau la cinema, mama îl atenționa pe tata înainte de a ieși pe ușă: „Te rog să nu îi cumperi chipsuri și cola! Pregătesc ceva special pentru cină și nu vreau să își strice foamea!” Dar, după ce le erau verificate biletele și se trezeau în dreptul vitrinelor, se înțelegeau din priviri și, până începea filmul, jumătate din porția de *nachos* era deja dusă.

Însă în ultimul timp a primit numai răspunsuri în doi peri de la el. „Nu acum, că nu mă simt bine.” „Poate mai târziu.” Sau „Hai să încercăm mâine.” Și tot așa, până ce a renunțat să-l mai roage să facă ceva împreună, ca băieții.

Ori de câte ori a încercat să îi vorbească mamei despre asta, ea a schimbat repede subiectul, cât să-l expedieze: „O fi obosit și el, lasă-l în pace, sigur te duce în altă zi. Tu n-ai teme de

făcut?” Când se ajunge la propoziția asta, Călin știe că nu mai are nicio șansă, că e cazul să își găsească singur ceva de joacă dacă nu vrea să se treacă la următorul nivel, și anume: „Hai să vedem cum te-ai descurcat cu temele la matematică!” Mama e profesoară de pian, dar se pricepe de minune la matematică, și nu poate niciodată s-o păcălească atunci când e vorba de un exercițiu pe care vrea să îl lase nefăcut, pe motiv că nu știe să-l rezolve.

Și, ca și cum lipsa tatei de chef de joacă nu ar fi fost de-ajuns, acum vor să plece amândoi în timpul vacanței de vară în Italia, să muncească în locul lui tanti Marica, vecina lor de la etajul trei, care vine acasă în vacanța de vară. Despre mama a priceput, urmează să aibă grijă de niște copii, dar tata ce va munci?

Tanti Marica e plecată în Italia la lucru de mulți ani, de pe vremea când Călin și Paul – fiul ei cel mic și unul dintre prietenii lui cei mai buni – erau încă la grădiniță. Cât mai plânsese

Paul! Aveau pătuțuri unul lângă altul, și zile întregi Călin dormise și nu prea din cauza sughițurilor lui. „Mama... vreau la mama!” icnea Paul pe înfundate, cu fața înăbușită în perna cu prinți și dragoni, pe care tanti Marica i-o adusese în săculeț înainte să plece. Trecuseră deja cel puțin două săptămâni, și el nu voia să accepte ca nenea Fane, tatăl lui, să-i aducă o față de pernă curată. „Asta miroase a mama. Nu vreau alta!”

Călin e pur și simplu îngrozit. Atunci Paul, acum el... Și pleacă și tata... E hotărât să se zbată cât poate de mult ca să le strice planurile:

— Nu vreau la munte! Mie îmi place la Iași! Eu vreau să mă joc toată vacanța cu prietenii mei! Vreau să mă duc în *skatepark*, vreau să sărim în trambulină la Palas! Ce să fac eu la munte? Nu cunosc pe nimeni acolo. Nu-mi place să urc pe munte, nu-mi place să dau la pește, nu cunosc ciupercile... Nu, nu-i de mine! Eu sunt băiat de oraș.

— Ești un băiat răzgâiat, asta ești! Călin, încearcă să înțelegi! Eu am un salariu de profesoară, iar pentru tata lucrurile nu merg prea bine.

De ce nu îi spune nimic clar? E mare, la finalul lui august urmează să împlinească doisprezece ani. Sigur ar pricepe orice dacă i-ar explica!

Mama continuă să îi vorbească pe un ton calm, cu vocea ei măsurată, în timp ce pune lucruri în două genți mari – una pentru ea și tata, pentru plecat în Italia, alta pentru Călin, de mers la munte.

— O să vezi că o să-ți placă tare mult la prietena mea. Eu și Angela am fost cele mai bune prietene în liceu.

— Și dacă ați fost așa de bune prietene, de ce nu vă vedeți? De ce vorbiți doar la telefon din când în când?

Mama oftează discret, cu spatele la el, își continuă împachetatul și pusul în valiză cu gesturi tremurate. Începe să îi spună ceva, însă Călin nu o mai ascultă. Îi vine în minte ideea salvatoare:

— Și cu prietenii mei cum rămâne? Ce îi spun eu lui Paul? Că plec să îmi petrec vacanța cu

niște oameni pe care nu i-am văzut decât de vreo două ori în viața mea când eram mic? Cu niște oameni cărora doar le fac politicos cu mâna când trec prin dreptul camerei în timp ce tu vorbești cu ei de pe laptop?

— Călin! Te rog, înțelege! Nu mă chinui mai mult decât sunt chinuită deja. Crezi că eu și tata ne dorim să avem grijă de casa și de copiii altora? Crezi că mie îmi va fi ușor să mă înțeleg cu niște oameni străini, într-o limbă străină? Dar avem nevoie de bani.

Călin nu poate să-i susțină privirea, stă cu ochii ațintiți asupra *skaterului* de pe tricoul negru pe care mama îl împachetează și-l despachetează pentru a treia oară. Se duce la du-lap, scotocește pe raft, dar nu găsește ce caută. Renunță, își ia poșeta de pe speteaza scaunului, scoate din ea un pachet de șervețele, se șterge la ochi.

— Mi-a venit o idee! De ce nu mergem toți trei? Asta da aventură! Voi vă duceți la lucru, și eu stau acasă.

— Călin, noi o să locuim la familia de ai cărei copii voi avea eu grijă. Nu te putem lua...

Vorbește încet, abia o aude. Se întoarce cu spatele, se șterge iarăși la ochi.

Liniște. Mama s-a întors la făcut bagaje, dar fără prea mult spor. Mai mult, ia haine dintr-o parte și le pune în alta. Pe unele le înghesuie în valize.

Călin nu mai poate să tacă, i-a mai venit o idee:

— Dar dacă aş rămâne cu Paul? Că doar vine și mama lui din Italia zilele astea și are cine să aibă grijă de noi. Zi tu dacă asta nu-i o idee grozavă! Nu-i așa că-s genial?!

— Călin, te rog, te rog, înțelege! Paul și părinții lui locuiesc într-un apartament cu două camere, unde să te mai țină și pe tine?

— Păi să vină și să stăm la noi cât sunteți voi plecați, că doar aici este destul spațiu.

Mama pleacă din cameră. Se duce în bucătărie. Calin nu se lasă, se duce după ea. O găsește plângând, șoptește printre suspine:

— Călin, de ce nu poți să fii și tu ascultător?

Simte că-l înțeapă și pe el ochii. Nu suportă să o vadă așa de tristă. O ia de mână. Cedează:

— Bine. Sunt ascultător. Mă duc la munte. O să stau acolo până la toamnă, când vă întoarceți voi. N-o să mor trei luni. O să îmi iau cu mine toate cărțile din bibliotecă și-am să citesc.

Așa se întâmpla de fiecare dată când nu mai știa ce să-i mai spună – i-o servea pe asta cu „fii ascultător”. Ah, urăște din tot sufletul cuvântul ăsta! Dar și mai mult urăște să o vadă plângând.